

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Vanemennesker

Citation: Michaëlis, Sophus: "Vanemennesker", i Michaëlis, Sophus: *Vanemennesker*, Jacob H. Mansas Forlag, 1892, s. 91. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_02-shoot-idm140033056248272/facsimile.pdf (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Vanemennesker

Det skreg i mit Bryst af en navnløs Smerte,
og jeg forstod dit resignerede Tungsind,
da du slog paa Pultens grønne Klæde og smilende
sagde:

»Her er mit Kongerige« — du mente jo: Her er min
Gravhøj.

Her er den Plet, hvor jeg lever og virker
uden Frugt for mig selv,
fyldende kun en Plads blandt de tusinde andre,
dækkende den som en Plante, der ej kan sig flytte,
men raadner bort engang paa den Plet, hvor den voxed.

. . . Og jeg begreb, du var fanget af Samfundets store
Koralrev,

hvor du nu havde din lille Plet til at leve og dø.
Og jeg fornåm en Blanding af Fryd og af Frygt
ved at tænke, at endnu jeg svømmede frit
rundt i et vagt og sælsomt gyngende Hav.
Naar skulde Samfundskroppen mig gribe og anvise
mig min Plads.

Saaledes bygger Korallerne jo deres uhyre Rev:
Bundne til fælles Stamgrund bevæger de frit deres
Arme,

lever af Føde og spiller i Lyset en Stund og — dør.
Da er Frugten af hvers Existens et tyndt Lag Kalk,
— kun en usigelig ringe Del af det heles Væxt.
Og hvad bygges der paa? — — uden Plan paa det
goldeste Rev.

Langsamt højner det sig: Mon det drages af Lyset da?
Svare, hvo kan! Kun dette jeg véd, at hver Ener
forøger

det store livløse Tal.
